

Odůvodněním takovým nejeví se prostý poukaz na bydliště zakladatelů, společníků a jednatelů zamýšlené zdejší společnosti, poněvadž pro aplikaci norem §§ 107—114 l. c. není rozhodno bydliště těch, kdo společnost s r. o. zde zřizují, nýbrž okolnost, že jde o závod společnosti, která již v cizině existuje.

Není tudíž rozhodný předpoklad skutkový, na němž naříkaný výnos spočívá, spisy nikterak doložen, v čemž shledati nutno podstatnou vadu, která použití § 6 zákona o správním soudu činí nutným a důvodným.

Č. 354.

Volný projev mínění tiskem: Suspense čl. 13 stát. zák. zák. ze dne 21. prosince 1867 č. 142 ř. z. znamená úplnou negaci jakéhokoli subjektivního práva tiskového, tudíž i práva předsevzítí změnu ve vydávání tiskopisu, již vycházejícího.

(Nález ze dne 13. března 1920 č. 1916.)

Prejudikatura: nález ze dne 13. ledna 1920 čís. 265, sbírky č. 299.

Věc: Albert Wesselski v Praze proti ministerstvu vnitra v Praze stran přeměny týdeníku »Deutsche Zukunft« v deník.

Výrok: Stížnost se zamítá jako nepřipustná.

Důvody: Dne 1. března 1919 podal stěžovatel jako vydavatel periodického tiskopisu »Deutsche Zukunft« policejnímu ředitelství oznámení, že bude tento tiskopis, který do té doby vycházel jednou týdně, vydávati dnem 1. března 1919 počínaje dvakrát denně jako vydání ranní a večerní, a předložil současně povinný výtisk.

Policejní ředitelství výměrem ze dne 1. března 1919 nevezalo toto oznámení na vědomí, poněvadž, jak z obsahu a formy předloženého povinného výtisku jest vidno, jde o to, aby se obešlo zastavení deníku »Deutsche Zeitung Bohemia«, jež nařízeno bylo výměrem policejního ředitelství ze dne 28. února 1919. Současně bylo na základě suspense čl. 13 zák. stát. z 21. prosince 1867 č. 142 ř. z. a § 7 lit. a) zákona ze dne 5. května 1869 č. 66 ř. z. další vydávání periodického tiskopisu »Deutsche Zukunft« jako deníku zastaveno.

Rozhodnutí to bylo k odvolání stěžovatelovu výnosem presidia zemské správy politické ze dne 24. března 1919 č. 8647 potvrzeno z důvodů I. stolicí uvedených a odvolání z tohoto rozhodnutí bylo naříkaným výnosem ministerstva vnitra rovněž z důvodů rozhodnutí I. stolice zamítnuto.

Volnost projevu mínění tiskem v mezích zákona, článkem 13 zák. stát. ze dne 21. prosince 1867 č. 142 ř. z. státním občanům zaručenou, pokládati dlužno — jak bylo již v nálezu tohoto soudu ze dne 13. ledna 1920 č. 265 vysloveno — za subjektivní právo, které dle § 2 zák. o spr. s. požívá ochrany před nejvyšším správním soudem proti každému zásahu, zákonu odporujícímu.

Takový naříkatelný zásah byl by tu i tehdy, kdyby úřad omezoval volnost projevu mínění tiskem více, než dovolují platné pořádkové předpisy zákona tiskového, tudíž zejména i kdyby úřad tiskový zakazoval

změnu ve vydávání periodického tiskopisu dle § 10 tisk. zák. náležitě ohlášenou.

Zmíněný základní zákon státní stanovil však v čl. 20 zásadu, že ustanovení některých jeho článků, zejména i čl. 13, mohou na čas zbavena býti platností aktem moci vládní a vyhradil provedení zásady té zvláštnímu zákonu.

Nesporno jest, že v době vydání naříkaného rozhodnutí, pokud se týče potvrzeného jím opatření správního úřadu I. stolice trvala suspense čl. 13 cit. zák. stát. na základě čl. 20 a podle zákona ze dne 5. května 1869 č. 66 ř. z. vládou nařízená.

Suspensí tou mizí však — jak bylo rovněž vysloveno a blíže odůvodněno výše uvedeným nálezem tohoto soudu — zdroj práva na svobodu tiskovou, právo to pozbývá na čas trvání suspense té svého zákonného podkladu a úřadům správním propůjčena jest plná volnost, potlačiti wszeliké vycházení a rozšiřování tiskopisů, s čímž existenci práva volného projevu mínění tiskem po dobu suspense cit. čl. 13 vůbec nelze srovnati.

Zákon ze dne 5. května 1869 č. 66 ř. z., na základě čl. 20 cit. zák. stát. vydaný, vymezuje sice v § 7 právní účinky suspense čl. 13 v ten smysl, že úřad správní nabývá oprávnění v tomto § vytknutých, zejména i oprávnění, zastaviti vycházení aneb rozšiřování tiskopisů. Oprávnění právě uvedené jest však jen nejsilnějším důsledkem plné akční volnosti úřadům správním suspensí čl. 13 propůjčené, a je-li úřad po zákonu oprávněn tiskopis vycházející zcela potlačiti, sluší mu tím spíše přiznati i právo, zabrániti vzniku nového tiskopisu aneb jakékoliv změně ve vydávání tiskopisu již vycházejícího. Nemůže proto býti pochybnosti, že suspense čl. 13 cit. zák. stát. znamená úplnou negaci jakéhokoliv subjektivního práva tiskového, tudíž nejen práva pokračovati ve vydávání tiskopisu, nýbrž i práva počítati s vydáváním nového tiskopisu a rovněž i práva předsevzítí změnu ve vydávání tiskopisu. Ježto tedy stěžovateli za trvání suspense čl. 13 l. c. žádné subjektivní právo na změnu ve vydávání periodického tiskopisu »Deutsche Zukunft« nemohla příslušet, není tu právního skutku, který by před nejvyšším správním soudem dle § 2 zák. o spr. s. mohl naléztí ochrany a jeví se proto stížnost nepřijatelnou.

Č. 355.

Honební právo (Čechy): * Zemský správní výbor nepřekročil mezi volného uvážení, když nenařídil pronájem společenské honitby dražbou, nýbrž — hledě k racionelnímu provozování honitby — potvrdil pronájem z volné ruky přes to, že bylo podáno několik nabídek.

(Nález ze dne 13. března 1920 č. 1958.)

V ě c: Jan Vácha a spol. v Tábořských Radimovicích proti zemskému správnímu výboru v Praze stran pronájmu společenské honitby.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Usnesením honebního výboru v Tábořských Radimovicích ze dne 16. prosince 1918 zadána byla tamní společenstevní honitba na základě podmínek současně schválených dosavadnímu nájemci, obecnímu